

Tot de dood ons scheidt

Van Jonas Moström verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Dodelijk dichtbij
Dominomoord
Middernachtsmeisjes

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jonas Moström

Tot de dood ons scheidt

Vertaald uit het Zweeds
door Mattijs Warbroek

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6571 3

© 2017 Jonas Moström

by agreement with Grand Agency

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Mattijs Warbroek

Oorspronkelijke titel *Trogen intill döden*

Oorspronkelijke uitgever Lind & Co

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Stephen Mulcahey/Trevillion Images

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

OVER DE PERSONAGES

Nathalie Svensson, vijfenveertig jaar, is chef-arts in de psychiatrie in het ziekenhuis van Uppsala. Ze is de voornaamste expert van Scandinavië op het gebied van psychopathie en lid van de daderprofielgroep, de DPG, van de rijksrecherche. Nathalie is recent gescheiden van advocaat Håkan Svensson. Samen hebben ze zoon Gabriel, negen jaar, en dochter Tea, zeven jaar. Håkan heeft een relatie gekregen met zijn personal trainer, Tilde Corazon, zevenentwintig jaar.

Sonja Nilson, zevenenzestig jaar. Nathalies moeder. Nuchtere alcoholist die zich ter afleiding bezighoudt met fotografie en zich graag met haar vriendinnen van de Lions Club aan diverse liefdadigheidsprojecten wijdt.

Estelle Ekman, drieënveertig jaar. Nathalies jongere zus. Okverpleegkundige. Heeft een relatie met dokter Erik Jensen.

Louise af Croneborg. Nathalies beste vriendin, runt een kliniek voor plastische chirurgie aan Strandvägen in Stockholm. Was vroeger getrouwd met hoofdinspecteur Frank Hammar.

Ingemar Granstam, drieënzestig jaar. Hoofd van de DPG. Een logge Norrlander die 'de walrus' wordt genoemd vanwege zijn postuur, zijn indrukwekkende snor en zijn onwankelbare rechtvaardigheidsgevoel.

Tim Walter, tweeëntwintig jaar. Het jongste lid van de DPG.

Computernerd die tabellen en verhoorprotocollen met gemak uit zijn hoofd oplepelt, maar moeite heeft met menselijk contact.

Angelica Hübinette, vijfenvijftig jaar. De starre maar bekwame forensisch arts van de groep, altijd in het zwart gekleed. Wordt eerder geraakt door kostuumdrama's en romantische komedies dan door lijkschouwelingen.

Maria Sanchez, vierendertig jaar. Geadopteerd uit Peru. Keiharde politieagent en feminist. Nieuw bij de DPG. Tijdens haar 29 jaar in Zweden heeft ze de politieacademie afgerond en een halve studie rechten gedaan en heeft ze twee zilveren medailles gewonnen bij de nationale kampioenschappen taekwondo.

Hoofdinspecteur Johan Axberg, veertig jaar, teamleider Opsporing bij de politie van Sundsvall en nu ook lid van de DPG. Woont samen met televisiejournaliste Carolina Lind, zevenendertig jaar. Samen hebben ze zoon Alfred, twintig maanden.

Chef-arts Erik Jensen, veertig jaar. Johans enige goede vriend. Gescheiden van Sara Jensen, een huisvrouw die succesvol schrijfster werd. Erik en Sara hebben samen twee dochters, Sanna van negen en Erika van elf.

Rosine Axberg, achtentachtig jaar. Johans grootmoeder op het eilandje Frösön bij Östersund, bij wie hij opgroeide vanaf zijn twaalfde, toen zijn ouders bij een auto-ongeluk om het leven kwamen.

Proloog

VOORHEEN

De reis is bijna voorbij terwijl hij net begonnen is.

‘Ik ben zo dankbaar dat je dit voor me doet,’ zegt ze en ze streelt hem over zijn schouder. ‘Wat er ook gebeurt, wij blijven bij elkaar.’

Met zijn handen stevig aan het stuur geeft hij haar een snelle blik. De augustuszon schijnt op haar blonde haar en haar ogen schitteren zoals de wolkeloze lucht. Ze is nog altijd het mooiste wat hij ooit gezien heeft.

‘Ik doe alles voor je, dat weet je,’ zegt hij en hij weet dat het echt zo is.

Nu is het niet ver meer. Toch rijdt hij sneller dan normaal, zo graag wil hij de uitdrukking op haar gezicht zien wanneer ze aankomen.

‘Ik moet om drie uur thuis zijn,’ zegt ze. ‘Anders heeft zijn ouders en zijn zus uitgenodigd op de koffie.’

‘Wat een mooi cadeau. Heeft hij ook een taart gebakken? Met 38 kaarsjes?’

‘Hij doet in elk geval zijn best,’ verzucht ze. ‘Hij had zelfs een bos bloemen gekocht.’

‘Wat origineel. Want bloemen miste je echt in je leven?’

De ironie ontgaat haar.

‘Jammer genoeg zijn mijn verjaardagen vooral een herinnering aan het feit dat we geen kinderen hebben. Weer een jaar voorbij

zonder dat ik zwanger geworden ben. En mijn schoonmoeder die altijd vraagt hoe het nu écht met ons gaat.'

'Ik snap het,' knikt hij en hij knijpt nog harder in het stuur. 'Maar nu hoeft je daar niet aan te denken. Nu zijn we met zijn tweeën.'

Ze glimlacht weer, haalt haar handen door haar haar en laat het over haar schouders vallen. Hij ruikt timotheegras, zon en dat unieke waar hij geen woorden voor heeft.

'Het liefst zou ik alleen met jou willen zijn,' zegt ze. 'De hele dag en nacht blijven rijden om nooit meer naar huis te gaan.'

'Als we willen, kunnen we dat doen.'

'Nee,' lacht ze, 'het is al erg genoeg dat ik moest liegen dat ik een paar uur moest werken. Ik kreeg het gevoel dat Anders me doorhad. Ik weet dat hij jaloers op je is, ook al zou hij dat nooit toegeven.'

'Zei hij iets?'

'Nee, maar ik zag het in zijn ogen.'

'Dat denk je maar. Ik vind het grappig dat we allebei hetzelfde leugentje gebruikten. Dat zegt iets over hoeveel we op elkaar lijken.'

'Niet echt een goede eigenschap in elk geval,' stelt ze vast met een bedachtzaamheid waardoor hij spijt krijgt van zijn opmerking.

'We zijn er bijna,' zegt hij en hij haalt een vrachtwagen beladen met hout in.

'Ik ben je echt dankbaar,' herhaalt ze met haar blik op de compact groene loofbomen. 'Met jou is alles zo eenvoudig. We vullen elkaar perfect aan.'

'Yin en yang,' glimlacht hij. Haar woorden en uitdrukkingen zijn de zijne geworden. Vaak weet hij niet meer wie de eerste was met bepaalde formuleringen, gebaren en grappen. Maar yin en yang is haar vergelijking en hij is er gek op.

Er valt een pauze. Zelfs de stilte is aangenaam en vol begrip. Haar woorden weerklinken in zijn oren: *Wat er ook gebeurt, wij blijven bij elkaar.*

Hij wil er zo graag zijn dat hij het liefst harder zou rijden, maar

hij blijft rond de maximumsnelheid van 110. Zeker, hij is een goede chauffeur, maar ze is het kostbaarste wat hij heeft en ze houdt er niet van als hij te hard rijdt.

‘Zo goed als dit zou je het eigenlijk niet mogen hebben,’ zegt ze met een angst in haar stem die hij maar al te goed herkent. Ook het vervolg verrast hem niet: ‘Vind jij ook niet dat het voelt alsof we op de vlucht zijn en dat we ervoor gestraft zullen worden?’

Daar zijn haar gedachten over het lot weer. Altijd een uitdaging om die weer uit haar hoofd te krijgen.

‘Lieverd, zo’n soort rechtvaardigheid bestaat niet in het leven. De schuld geven aan het lot is gewoon een manier van mensen om geen verantwoordelijkheid voor hun eigen leven te hoeven nemen. Het zijn onze keuzes die bepalen wat er gebeurt.’

Hij hoort de twijfel in haar ademhaling, ziet de spanning in haar schouders en hoe haar vingers de rok over haar knieën trekken.

‘We doen trouwens niks verkeerd,’ vervolgt hij. ‘We volgen ons hart.’

‘En we liegen om niemand te kwetsen?’

‘Precies!’

Hij glimlacht naar haar en staat zichzelf toe om de snelheid te verhogen. Nog drie kilometer. Wat een verrassing zal het voor haar zijn.

Wanneer hij opkijkt maakt zich een schaduw los uit het groen. Een lijf met vier slungelige poten vliegt omhoog uit de greppel.

Hij trapt op de rem en hoort haar gillen. Dan een dreun van verwoest metaal en gebroken glas.

Een pijn waarvan hij het bestaan niet kende snijdt door zijn lichaam.

Daarna wordt alles stil.

YSTAD,
ZATERDAG 2 AUGUSTUS

Henrik Borg was dood. Het inzicht werd zijn bewustzijn in gehamerd op het ritme van de hartslag die in zijn slapen bonsde. Wat moest hij nu doen, verdomme?

Voorzichtig raakte hij Henriks voorhoofd aan. Dat was zo koud als porselein. Hij trok zijn hand terug en merkte dat hij trilde.

De dood. Dit was de eerste keer dat hij die echt zag. Onwerkelijk vredig. Ingestopt in zijn bed en met zijn ogen dicht zag het eruit alsof Henrik zijn laatste adem had uitgeblazen midden in een prettige droom. Het knappe gezicht was zo wit als sneeuw, zijn handen lagen gevouwen met de grote roos aan zijn borst gedrukt. Donkerblauwe strepen vulden de roomwitte bloemblaadjes van onderaf. Bovenaan liep de kleur uit in aders die deden denken aan dunne bloedvaten.

Hij zag het embleem van de motorclub voor zich. Maar hun roos was rood en droop van het bloed. Zou de politie het verband zien? Natuurlijk zouden ze dat zien.

Alsof hij werd opgeschrikt door de eerste logische gedachte die hij sinds lange tijd had, stapte hij bij het bed vandaan. De aanblik werd er niet minder onwerkelijk van, maar het verstand verdreef de gevoelens.

Henrik Borg was dood. Dat zou consequenties hebben die niemand – zelfs hij niet, wiens werk het was om vooruit te kijken en

de toekomst te beïnvloeden – kon overzien.

Hoe moest hij dit aanpakken?

Damage control. Als zaakwaarnemer van een tiental van de grootste sportsterren van het land wist hij dat schadebeperking net zo belangrijk was als het vermogen om voor de wind te varen. Vaak was dat waarmee de professionals zich onderscheidden van de amateurs. De meesten konden omgaan met succes, sommigen met tegenslagen, slechts weinigen konden allebei.

Maar hij kon dat. Het was voor een groot deel die flexibiliteit die hem gemaakt had tot wie hij was.

Hij keek de kamer rond, raakte even zijn oorbel aan zoals altijd wanneer hij zichzelf tot concentratie maande. Alles zag eruit zoals normaal, behalve de voor de helft leeggedronken whiskyflles op het nachtkastje en het kussen op de vloer. In de boekenkast naast het bed had Henrik een deel van de verzameling prijzen staan die hij per se in het huisje wilde hebben. De zilveren EK-medaille blonk in het licht van de tuinlampen. Aan de muur hing het shirt met op het getal 10 de handtekeningen van het team.

Vandaag was het een jaar en een maand geleden dat Henrik de strafschop nam waarmee Zweden in de EK-finale kwam. Zijn overwinningsbrul weerklonk nog steeds duidelijk. Elke keer als hij het beeld weer opriep kreeg hij kippenvel. Een halfuur na die wedstrijd stond zijn telefoon roodgloeiend. De clubs stonden in de rij voor de onbekende Zweed en het regende aanbiedingen.

Het werd Bayern München. De successen bleven komen en dit voorjaar was hij, als de alom gerespecteerde zaakwaarnemer die hij was, tot een contract gekomen met Milan. Maar Henrik had geweigerd om zijn handtekening te zetten. Haalde blessures, gebrekkige motivatie en andere kulredenen erbij. Zo koppig als een ezel had hij wat de grootste stap in hun carrière moest worden vertraagd. Het was wel zo dat Henrik met meer blessures te kampen had dan normaal, maar niks had Milan of iemand anders behalve Henrik zelf aan het twijfelen gebracht. Tot overmaat van ramp blokkeerde

hij Jorma's mogelijkheden, zowel op een vaste plaats in het nationaal team als voor het tekenen bij Bayern. Nog een profcontract dat niet doorging vanwege de koppigheid van Henrik. Toen hij vervolgens Johnny's vriendinnetje inpikte bracht hij zijn zaakwaarnemer in een onmogelijke situatie. Wat Henrik op het veld deed, daar kon je niets van zeggen, maar het aanleggen met de vriendin van de voorzitter van de motorclub was Russisch roulette spelen met een vol magazijn. Alsof het nog niet genoeg was dat Johnny kwaad was omdat Henrik Jorma's carrière saboteerde.

Johnny en Jorma Lappanainen. De broers die altijd namen wat ze wilden. En Henrik had gezien hoe Johnny dit voorjaar die piloot bedreigde in Göteborg. Dat zou hem gewaarschuwd moeten hebben.

Dat was nu allemaal geschiedenis. De dood kwam met plussen en minnen en het was zijn taak om de balans in de gaten te houden. Bij het bedrag van het profcontract met Milan zou hij waarschijnlijk nooit meer in de buurt komen, maar aan de andere kant was hij bevrijd van Johnny's eis om Henrik een halt toe te roepen. Uiteraard zou hij eisen dat Johnny die filmpjes zou wissen. Als Johnny ze daadwerkelijk online zou zetten zoals hij dreigde, was zijn carrière voorbij. Naar de kloten.

Maar dat was van later zorg. Nu moest hij snel handelen. De politie zou de verbanden zien en vragen stellen. Het was zijn taak om bewijs uit de weg te ruimen.

Met de rug van zijn hand veegde hij zijn voorhoofd af en liep naar het raam. Voorbij de verlichte tuin lag de onverharde weg er verlaten bij. Het donkere bos was net zo stil en zwart als toen hij zijn nieuwe SUV op de oprit parkeerde. Midden in de nacht, midden in de rimboe en geen levende ziel te bekennen zo ver als het oog reikt. Hij had nooit begrepen waarom Henrik hier wilde wonen.

Hij trok zijn handschoenen aan en deed het rolgordijn omlaag. Hoe langer het duurde totdat Henrik werd aangetroffen, hoe beter. Hij draaide zich om en bekeek het lijk. Herinnerde zich hoe hij

een hand op het voorhoofd had gelegd. Dat was een fout geweest, een impuls.

In de badkamer maakte hij een handdoekje nat en veegde het bleke voorhoofd schoon. Stopte het handdoekje in de binnenzak van zijn jasje en besloot om het in de kachel te verbranden zodra hij thuiskwam.

Methodisch begon hij het huisje te doorzoeken. Het kussen dat naast het bed op de vloer lag raakte hij niet aan, net zomin als de roos, ook al zou die naar alle waarschijnlijkheid de verdenking naar Johnny en de club voeren. Toen hij de whisky door de gootsteen liet lopen zag hij een pakje John Silver-sigaretten op de afzuigkap liggen. Dat moet Johnny vergeten zijn, constateerde hij en hij stak het in zijn zak. Hoe stom kun je zijn?

Na tien minuten was hij klaar. Hij haalde een tas uit zijn SUV en deed de spullen erin. De meeste van Emma's spullen liet hij liggen. De politie wist vast al dat ze samen was met Henrik.

Terug aan het voeteneinde van het bed vroeg hij zich af wat hij nu zou doen. Henrik lag stijf als een etalagepop en leek elke seconde bleker te worden. Zijn vingertoppen begonnen dezelfde donkerblauwe tint te krijgen als de roos.

De stilte dreunde in zijn oren. Hij rook zijn eigen zweet, merkte dat hij zin had in een lijntje. Zag weer voor zich hoe hij met Henrik geruzied had in de bar van Hotel Savoy. Nog een fout waarin zijn gevoelens de overhand hadden gekregen boven zijn verstand. Die keer kon hij in elk geval wijten aan het feit dat hij onder invloed was.

Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn. 01.23 uur.

Uiteraard zou hij contact opnemen met de politie, maar eerst moest hij iemand anders bellen. En zich vooral ontdoen van alles wat hij op zijn inspectie had verzameld.

Zonder de buitenverlichting aan te doen ging hij aan de achterkant het huisje uit met de telefoon aan zijn oor. In het warme donker liep hij door naar het bosmeertje waar hij en Henrik vori-

ge week nog hadden gezwommen. Hij zou dit regelen. Op dezelfde soepele manier als waarop hij andere tegenslagen in zijn leven had overwonnen. Waar anderen catastrofes zagen dacht hij in mogelijkheden. Die filmpjes zouden binnenkort gewist zijn. Eindelijk zou hij vrij zijn.

De tonen van de overgaande telefoon vibreerden tegen zijn trommelvlies.

Toen hij bij de steiger kwam werd er opgenomen.

UPPSALA,
VRIJDAG 8 AUGUSTUS

Nu mocht hij verdorie weleens komen! Nathalie Svensson gooide de takken weg die ze van de rozenstruik op het terras had gesnoeid en keek voor de zoveelste keer deze ochtend richting de weg die doodliep bij haar huis in Kungshamn. Nog steeds geen Håkan te zien. Geen geluid in de verte van de BMW waarin hij Tilde rondreed als hij vrij nam van het advocatenkantoor zoals hij dat nooit had gedaan toen zij nog getrouwd waren.

De enige beweging die Nathalie zag was van twee zeilboten die vanaf de steiger bij Skarholmen over het helderblauwe water van het Mälarmeer gleden. Het clubhuis glinsterde als een diamant in het zonlicht en de hoge masten van de peperdure boten zwaaiden in de wind. Het leek een mooie dag te gaan worden, maar daar had ze nu even geen oog voor.

Met woedende stappen liep ze naar het washok. Over vijfenveertig minuten begonnen de sportkampen van de kinderen. Dat Håkan zelfs nu niet op tijd kon komen. Terwijl zij haar vriendinnenavondje had afgezegd zodat hij mee kon naar het spontane feestje ter ere van de vijfentwintigste verjaardag van Tildes zus in Malmö. Die concessie had ze gedaan, ook al had ze uitgekeken naar het etentje met haar vriendinnen. Bovendien was ze eigenlijk van plan om dit weekend in huis te klussen en wilde ze de begeleiding van haar studenten geneeskunde voor dit najaar gaan voorberei-

den. Ze vond de nieuwe lakse stijl die Håkan zich had aangemeten helemaal niets. Hij wist net zo goed als zij hoe Gabriel blokkeerde in stressvolle situaties. Nu was Håkan kennelijk van plan haar met dat probleem op te zadelen. En waarom reageerde hij niet op haar berichten?

Na de voogdijzaak waren de summiere tekstberichten hun enige manier van communiceren, hoewel ze geprobeerd had om Håkan duidelijk te maken dat het beter was als ze samenwerkten. Iedere keer wanneer ze dat ter sprake bracht ging hij over op de advocatenmodus en werd hij net zo koppig en rigide als hij diep vanbinnen altijd was geweest.

In het washok deed ze haar tuinhandschoenen uit, waste ze haar handen en bekeek ze haar spiegelbeeld. Ze bracht haar haar in model en deed lipgloss op. Tilde en Håkan zouden niets op haar uiterlijk aan te merken kunnen hebben. Het was al erg genoeg dat Tilde achttien jaar jonger was, op Shakira leek en waarschijnlijk nog nooit cellulitis van dichtbij had gezien.

Ze wilde Håkan net een berichtje sturen toen haar telefoon trilde.

Sorry dat we laat zijn. G en T zijn verdrietig en wilden niet gaan. Zijn er over 10 min. H

Sinds Tilde bij Håkan was ingetrokken werd het steeds duidelijker dat Tea en Gabriel liever daar waren dan bij Nathalie. Al twee dagen voor de wisseldag begonnen ze over alle leuke dingen die ze zouden doen met papa, en vooral met Tilde, die zo cool was en met ze was gaan bowlen, lasergamen en klimmen.

Nathalie dronk haar glas leeg en keek naar de koelkastmagneet waarop Tea, Gabriel en zij een ritje maakten op het Vliegend Tapijt van pretpark Gröna Lund. De afgelopen twee weken had ze alles gedaan om te zorgen dat ze het leuk zouden hebben; behalve naar het pretpark waren ze naar het ABBA-museum, het openlucht-

museum Skansen en dierentuin Kolmården geweest. Eergisteren hadden ze de vakantie afgesloten met een bezoek aan Estelle en de kinderen in Sundsvall. Tea en Gabriel hadden het allemaal leuk gevonden, maar in het dagelijks leven had ze geen schijn van kans tegenover Tildes flexibele leventje als personal trainer met de mogelijkheid om ze op elk moment te kunnen ophalen en brengen. Hopelijk was de nieuwigheid er snel af en zolang de kinderen het goed hadden moest ze haar jaloezie maar in bedwang houden.

Met dat voornemen haalde ze twee schaaltes uit de keuken en liep ze naar het aardappelveld waar ze een rijtje wilde aardbeien had geplant. Ze ging op haar hurken zitten om de rode vruchten te plukken. Het rook fris van het gazon dat ze vanochtend gemaaid had in plaats van haar dagelijkse hardlooprondje te doen. Misschien kon ze een croquet spel kopen om de kinderen na het eten mee te verrassen?

Toen ze op de veranda was kwam er een berichtje binnen. Het was van haar date van de vorige avond.

Hoi Nathalie. Het was erg gezellig gisteren! Zie ik je dit weekend?

De vorige ochtend, nadat ze de kinderen bij Håkan had afgezet, was de onvermijdelijke eenzaamheid gekomen. Omdat geen van haar vriendinnen tijd had gehad was ze eerst gaan troostshoppen en had ze een blouse gekocht bij NK en vervolgens had ze ingelogd op de datingapp en een afspraak gemaakt met de vijfendertigjarige tapijtlegger Måns. Ze hadden een fles witte wijn gedeeld bij restaurant Sturehof en daarna waren ze naar haar eenkamerappartement op Artillerigatan gegaan.

Ze typte het antwoord snel omdat ze er niet over na hoefde te denken.

Zoals ik al zei spreek ik nooit twee keer af met mijn dates, hoe fijn het ook was 😊 N.

Ze ging op het bankje zitten, deed haar ogen dicht en draaide haar gezicht naar de zon. Zoals altijd wanneer ze haar liefdesspel speelde had ze aan Johan gedacht.

Drie maanden geleden, nadat ze de zaak van de serieverkrachter hadden afgesloten, waren ze allebei teruggegaan naar hun eigen leven – hij als politieagent met ouderschapsverlof en een relatie in Sundsvall, zij als hardwerkende psychiater in Uppsala.

Ze hadden de afgelopen maanden een keer of tien met elkaar gebeld. Hoewel ze zich belachelijk had gemaakt door hem te kussen in de hotelkamer, had zij toch het initiatief genomen en hem gebeld. Ze hadden het over alles tussen hemel en aarde gehad, behalve dan over die kus. Geregeld trof de gedachte haar dat ze twee mensen waren die een puzzel legden met de scherven van hun leven in een poging eenzelfde soort plaatje te vinden.

Eindelijk hoorde ze het welbekende motorgeluid. Toen de auto zichtbaar werd tussen de loofbomen liep ze langzaam naar de brievenbus. Håkan keerde de auto, reed Nathalie zoals gewoonlijk een paar meter voorbij en stopte met de achterklep ter hoogte van de erfgras.

Ze slikte haar ergernis in en besloot om zich op de kinderen te richten. Met de schaaltes omhoog en een grote glimlach op haar gezicht liep ze naar Tea en Gabriel toe die met hun rugzakken en sporttassen achter uit de auto stapten.

‘Hallo, schatten van me! Kijk eens wat ik geplukt heb!’

Tea begon te stralen en Gabriels nukkige blik maakte plaats voor verraste blijdschap toen hij zijn tas losliet en op haar afrende. De BMW reed stilletjes weg en Nathalie moest de schaaltes omhooghouden om te zorgen dat Gabriel ze niet uit haar handen zou stoten.

‘Dag lieverd. Mag ik niet eerst een knuffel van je?’

Plichtmatig sloeg hij zijn armen om haar heen. Ze gaf hem het ene schaalte en het andere aan Tea terwijl ze haar tegelijkertijd bevrijdde van de loodzware tas die zoals gewoonlijk vol boeken zat.

‘Dat was lekker,’ zei Gabriel, die zijn schaalpje al leeg had en er weer teleurgesteld uitzag. ‘Ik ga vandaag niet naar voetbalkamp.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Nathalie. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Omdat het stom is!’

Hij draaide zich om en liep met kordate passen naar de deur.

‘Wacht, Gabriel! We kunnen het er toch even over hebben?’

Hij liep door en ging naar binnen alsof hij niets gehoord had. Nathalie draaide zich om naar Tea.

‘Maar jij wilt toch wel naar atletiek, of niet?’

‘Nee, maar ik weet dat het moet, mama,’ verklaarde haar dochter op haar wijsneuzige manier en ze duwde haar ronde bril omhoog.

‘We moeten over een halfuur weg. Ga jij vast naar binnen om uit te pakken, dan praat ik met Gabriel. Is er iets gebeurd waarom hij niet wil?’

‘Hij had gisteren ruzie met een andere jongen, verder weet ik het ook niet.’

Toen ze binnenkwamen zat Gabriel al in zijn kamer te gamen op zijn mobiel. Nathalie ging naast hem zitten, keek even met hem mee naar het Minecraft-spel voordat ze naar de ruzie vroeg. Gabriel weigerde antwoord te geven. Ze vroeg door en beloofde om Thais te eten maar slaagde er niet in contact met hem te krijgen. Ze liep de overloop op om Håkan een bericht te sturen. Hij antwoordde na vijf minuten.

Ja, hij heeft vanmorgen zijn ritalin gehad. Ja, er was ruzie met William gisteren. G vertelde er vandaag pas over, daarom wil hij niet gaan. W had G kennelijk kutjoch met ADHD genoemd. Wilde je net een bericht sturen om dit te vertellen. Als hij niet wil hoeft hij toch niet te gaan?

De woede deed Nathalies wangen gloeien. Waarom had Håkan niet gereageerd? Waarom had hij niet de ruggengraat om zelf de ouders van William op te bellen, om met de trainer te praten of wat dan ook?